

ij werd een
den booze
oor had hij
aak hij ook
n een paar
offer terug-
uit, evenals
hij van tijd
as dan vol-
el, waarvan
e losmaken.
oning — hij
en kon hij
lij werd als
d den moed
t te nemen,
niet recht-
niet vreemd:
f. Wie deze
den wind:
altijd even
is gezegend
n zelfs zijn
en hagel op
loor de ho-
zijn eigen

n men bem-
e te zeggen.
licijn tegen
het dogma
f een kari-

t woord.
— van „De

ransigeant“
antisme in
te machts-
de Luther-
zocht moe-
tiant Schol-
vische lan-
zonden zijn
liggen Ne-
witzerland,
aar invloed
or tot con-
even.

a het ware
le Gerefor-
e doel heb-
rin ziet hij
aire partij.
r: het Hol-
Zijn ker-
werkzaam-
nden op de
niet te be-
ne samen-
e machten
en het Ka-

eld teekent
me die hem
reformeerde
erlandse
isme, kan
ok door de
maar dat
eigen, moet
een derge-

Ineen, nog
vloeden het
m „bedrei-
innen gaan
en, — dan
maar ver-
zegt, is ook

erhalen.
etenschap-
er populair
iefe kerst-
ook tegen
seeren, wat
t over het
hij over de
uit de apo-

e samen in
zus allerlei
makkortjes
oden werd
werk deed.
nden — en
g. De won-
ers, dan de
bija altijd
eren. Maar
rhaald zijn
ondig hart,
koelen aan
outelwerk.
id toonde
Vee u, kind
degeen, die
huiselijke
vierjarige
zei hij te-
d, want gij
ins Vaders,
ervaardigd
e weer op.

Ook een kind van den Hoogepriester Annas ver-
nieldde dingen, die het kind Jezus had gemaakt. Ver-
toord schold Jezus den knaap voor kind des doods
en werktuig des Satans. En weldra is de knaap voor
aller oog verdord en gestorven. Een ander kind liep al
speland in vliegende vaart tegen Jezus aan en raakte
diens schouder aan. Maar terstond stortte de knaap in
elkaar en stierf.

Op achtjarigen leeftijd kwam Jezus voorbij een hol,
waarin een leeuw haar jongen zoogde. Niemand
dorst zelfs voorbij te gaan. Maar Jezus ging binnen in
het hol. De leeuwen liepen Hem tegemoet en aanbaden
Hem. Daarna ging Hij met de leeuwen over den Jor-
daan, en ziet het water van den Jordaan werd ter lin-
ker- en ter rechterzijde in tweeën verdeeld.

Op school was Jezus weigerachtig om zich te laten
onderwijzen. Toen Hij daarvoor zijn welverdiende straf
ontving, is de meester, die Hem sloeg, terstond ge-
storven. Toen echter Jozef en Maria eindelijk met lieve
woorden het kind zoover hadden, dat Hij naar school
wilde gaan, zou Hij gaan leeren. Maar toen Hij het
boek ontving uit de hand van den meester, begon Hij te
lezen, alsof er uit een bron een stroom van levend water
te voorschijn kwam en de bron steeds vol bleef, zoodat
de onderwijzer ter naarde viel en Hem aanbad.

De critiek op deze en dergelijke beschouwingen laat ik
achterwege; zij komt ten deele met dezelfde bezwaren
als tegen de apokriefe kerstverhalen in te brengen bleken.

Kerkzang.

Prof. Kuyper zegt in „De Heraut“ over het zingen in
de kerk.

In hoeverre het echter mogelijk zal wezen in den
kerkdienst tot het gebruik der oude psalmwijzen,
d.w.z. op heele en halve noten, terug te keeren, is een
andere vraag. Bij Synodaal besluit daartoe de kerken
te verplichten zou niet gaan, ook omdat de meeste
kerkgangers aan deze oude zangwijzen niet gewend
zijn en de invoering van dit zingen op heele en
halve noten, wanneer dit zonder behoorlijke voorberei-
ding geschiedt, niet tot verbetering maar tot ver-
slechtering van den kerkzang leiden zou. De beste
weg tot verbetering van den kerkzang in dit opzicht
lijkt ons nog altoos, dat eerst op de scholen deze
zangwijze aan onze kinderen geleerd wordt; zo dan
ook in de huisgezinnen allengs ingang vindt, en zoo
de kerkgangers worden voorbereid om ook in de
samenkomsten der gemeente tot de oude zangwijze
terug te keeren. Met overhaasting bereikt men zijn
doel niet.

Zangkoor en gemeentelied.

Prof. Kuyper verklaart in hetzelfde artikel, bezwaar te
hebben tegen alleenzingerende kerkkoren. Maar —

Een andere vraag is, of men, om den zang van
de gemeente zelf op hooger peil te brengen, zulk
een welgeoeft koor bij op de galerij zal plaatsen,
dat dan met de gemeente samenzingt en aan den zang
leiding geeft, zooals in sommige Zuid-Afrikaanse
Kerken het geval is. Daartegen zou minder bezwaar
bestaan.

Tooneelkwestie.

In „De Stem“ (1 Dec.) schrijft Dop Bles over een be-
werking van Timmermans' Pastoor uit den bloeyenden
Wyngeerd (zie hierover wat dr Tazelaar in ons blad
schreef) voor het tooneel. We lezen:

Timmermans' „De Pastoor uit den Bloeyenden Wyn-
geerd“, laat zich lief en vlot lezen, om de verteller,
de brave jongen die zoo schoon vertellen kan. In
gedachten zien wij zijn blonde krullenkop en lachende
Pallistermond, en denken er niet aan de diepte der
cogen te pjen. De pastoor, Leontientje en Isidoor,
wi aanvaarden hen gaarne in 't schoone weefsel
van Timmermans' kleurige taal, in dit weefsel zijn
zij verweven tusschen de goudgloeiende druiven, de
gulden zon en 't blauw van licht en Leontientjes
kleed. Snijdt men deze figuren uit de fraaie schildering
dan krijgt men enkele poppkins, die ontstaan van de
sfeer dra het ietwat goedkoop effect, het roma-
nische kleursel te duidelijk toonen, en wat sublieme
onschuld scheen, blijkt bedacht onnoozelheid.

De heeren Timmermans en Veteran hebben zich
de moeite bespaard de lichtste poging te ondernemen
om deze figuren buiten het boekwerk levend te zien
en hen een dramatische handeling te doen uitvoeren.
Zij zijn „met schaar en lijnspij“ te werk gegaan,
hebben tot eenige theatrale illustraties zooveel tafre-
len overgepend (wat een schitterende uitvinding toch
deze indeling in tafrelen. Onfeilbaar recept bij elk
succesboek! In enkele uren aan te leeren!), en hebben
zich er geenszins om bekommerd, wat het onverbid-
delijke resultaat van deze bewerking moest worden:
de exploitatie van een literair succes.

Katholieke propaganda is dit spel genoemd en te-
recht, want van het Katholieke zagen wij slechts wat
de benaming propaganda verdient. Het waarachtige
van kunst en religie ontbrak wel volkomen. De hart-
locht van de Godzoeker, de gloeiende liefde voor
het geloof, het agonische en het tragische, zelfs de
gedachte hierna bleef deze avond ver. In 't helle
voetlicht geplaatst zagen wij deze beminnelijke schep-
pingen in meedoogenlooze klaarheid. Gerukt uit hun
sfeer stonden zij al te pover daar, deze Isidoor-
Armand, deze Leontientje-aux-camélias, deze pijproo-
kenle, wijproevende pastoor. Timmermans had de
bavele verbeelding, Leontientje in levende lijve te zien,
moeten weerstaan. Een gedachteflits aan Claudel's
Otage had hem doen begrijpen, dat dit onderwerp
niet argeloos te knippen valt tot een spel, dat hier een
brandende overtuiging, een gloeiend geloof, een vol-
komen overgave aan de Moederkerk, de diepe donkere
bron dient te zijn waaruit het werk breekt, opspuitend
als een fontein ten hemel. Het geloof, maar dan
in volkomen overgave! Dan de priester die de dolk
van plicht onverbiddelelijk in 't hart stoot van 't lam
dat op 't altaar als offer vallen moet. Dan geen
grollen en grappes, dan geen sentimentele roman-
tiek, dan geen rose en licht blauw, maar 't diepe don-
kere kruisbloed, geen boersche lach, maar goddelijke
ernst.

Diepte mist dit spel — gelegenheidsspel en niet
meer — en noch Annie van Ees, noch Van der
Lugt hebben het gemis aan deze kunstlootende
diepte ons één oogenblik doen vergeten. Beiden hebben
ons overtuigd van hun gaven, zelfs overtuigde ons
Annie van Ees, dat zij tot meer in staat is, dan zij
hier vermocht te geven. Van der Lugt had de regie,
gelijk immer als het kenmerkende de gevoelige voor-
zichtige afstemming, de angst door een te veel te
verstoren. In het toedienen der laatste heilige sacra-
menten, tooneel, dus schijn, van wat nimmer als
uiterlijk verloop dient begrepen, heeft de regie wel
haar zwaarste opdracht volvoerd. Hoe zuiver, hoe
simpel, hoe menscheijk; hier werd al wat storend
of kwetsend kon zijn, vermeden. — Doch elke vernig-
ding schenkt slechts negatief resultaat.

Het treft wel, dat de bezwaren, die van onzen kant vaak
ingebracht werden tegen de verbeelding van al wat heilig
is op het tooneel, hier, voorzover ze ter sprake komen,
erkend worden, en dat terwijl het nog maar gaat over een
voorstelling, die niet in directen zin zich met het aller-
intiemste van wat den geloovige heilig is zich inniet. In-
dien menschen als Dop Bles over een nog zóó aan de
periferie blijvend stuk zóó bezwaard zijn, dan moesten
sommige menschen een beetje meer respect hebben voor
de bezwaren, die van de zijde der gereformeerden e. a.
worden ingebracht tegen elke poging, om voor bewerking
van „christelijke“ en „geestelijke“ motieven voor een
(daarmee reeds huns inziens christelijk gemaakt) tooneel
ruimte te maken.

K. S.

BOEKBESPREKING.

„Van 's Heeren Ordinantien“. III. door Dr
W. Geesink.

„'s Heeren ordinantien in de zedelijke
wereld.“ I. Tweede onveranderde druk.
Kampen. — J. H. Kok.

De tweede druk van dit standaardwerk is met het
thans verschenen deel gevorderd tot aan de Ethiek.
Hierin worden na een inleiding de eerste vier geboden
behandeld.

Prof. Geesink staat hier op het hoogtepunt van zijn
kracht.

Hoeveel predikanten gebruiken dit deel niet naast
E. Voto voor hun catechismuspreken?

Hoeveel studenten vinden hier niet gewenschte kor-
rektie en aanvulling van college-diktaten?

De tegenwoordige generatie waardeere dezen supe-
rieuren arbeid even warm als de vorige deel.

„Het Nieuwe Testament in het licht der
nieuwe opgravingen“, door Dr M. van Rhijn.
Amsterdam. — H. J. Paris. — 1926.

Terwijl de eerste druk van dit boek nog ongerecen-
seerd voor ons ligt, is er reeds een tweede verschenen.
Twee drukken in een en hetzelfde jaar.

In ons land en dan over een onderwerp als dit,
zegt dit nog al wat.

In den regel is dat voorrecht alleen aan een roman
beschoren.

Dit boek is echter voor wie zich voor deze stof
interesseert even onderhoudend geschreven als een
roman.

Wel verschenen er in onze taal reeds enkele studies
op dit gebied. Maar geen ervan bood zulk een samen-
hangend geheel en was zoo populair bedoeld als dit.

Vroeger hebben we al eens verklaard, dat Dr van
Rhijn, thans kerkelijk hoogleraar te Utrecht, zich gaarne
beweegt op de tusschen de Ethische en ons gemeen-
schappelijke zóne.

Daar doet hij ook in dit werk.

Daarom is het ook in onze kringen zeer bruikbaar.
Niet, dat hij soms niet even als met één been over
de gemeenschappelijke zóne heenwipt. Wij betrapten
hem daar o.a. op, als hij het heeft over een „straffe
inspiratie- en openbaringstheorie“ (blz. 34). In de hoofd-
zaak heeft hij daar wel gelijk, maar wij zouden het
gaarne anders hebben zien uitgedrukt. Ook waar hij het
in zijn „Slotwoord“ heeft over de historische kritiek,
zouden wij, al komen ook wij voor een goed deel tot
dezelfde resultaten, het heel anders zeggen.

Maar hij trekt dat één been ook weer spoedig terug.

Wanneer ik dan voorts mijn ingenomenheid met dit
boek uitspreek, houdt dit niet in, dat ik het, wanneer Dr
van Rhijn niet van zulke uitstapjes maakt, in alles
met hem eens ben.

Als hij voor het citeeren van „Nieuwe woorden van
Jezus“, zich ook op 2 Theas. 4:15 en 1 Cor. 7:10
beroept, kan ik hem daarin niet volgen. Het bewijs, dat
Christus behalve Arameesch ook Grieksch heeft ge-
sproken, lijkt mij niet bijster sterk. Zijn verklaring van
„het gefal van het Beest“ bevredigt mij minder dan
andere, welke wel gegeven zijn. En zoo zou ik nog
meer kunnen noemen.

Maar ik zou ook veel kunnen opsommen, waar het
boek van Dr van Rhijn verhelderend werkt. In deze
dagen vóór Kerstmis wijs ik vooral op wat hij meedeelt
aangaande de beschrijving onder Cyrenius, den stad-
houder van Syrië. Onze predikanten zullen goed doen
hiervan nota te nemen als zij over de Kerstgeschiedenis
preken.

Atbeeldingen van papyrusfragmenten, van een deel
van den Vatikaanschen codex, van hen, die zich voor
het Nieuwtestamenteisch onderzoek verdienstelijk heb-
ben gemaakt, sieren dit boek.

Het „nieuwe licht“ noopt ons niet om ook maar op
één enkel punt ons geloof en bejden te herzien. In-
tegendeel is het een doorlopende versterking en be-
vestiging daarvan.

„Christelijke Encyclopaedie voor het Neder-
landsche Volk“. Tweede deel.
Kampen. — J. H. Kok.

Het tweede deel van deze grootsche onderneming
omvat de letters E tot H.

In vele opzichten laat dit tweede deel het eerste deel
achter zich.

Het is vollediger.

Ook zijn de verhoudingen der verschillende artikelen
meer evenredig.

Dat beteekent op zichzelf reeds een groote voor-
uitgang.

Of er dan geen wenschen overblijven? Natuurlijk.

Het liefst zagen wij ieder artikel door een vakkundige
verzorgd (waarmee ik niet bedoel dat een niet vak-
kundige een onkundige is).

Maar ik denk, dat de Redactie hier met geen geringe
moeijheden heeft te worstelen.

Vakkundigen beschikken in den regel over weinig
tijd en vallen gewoonlijk het schrijven van een artikel
zwaarder op dan iemand, die werk uit de derde of
vierde hand levert. Daarom zijn zij er niet zoo ge-
makkelijk voor te vinden.

Misschien verdient het overweging om deze Encyclo-
paedie niet in een al te haastig tempo te doen ver-
schijnen, opdat de kans op medewerking van bedoelde
vakkundigen gunstiger wordt.

Met dat al heeft men hier een werk van bijzondere
waarde.

Ons Gereformeerde volk toone deze uitgave op prijs
te stellen.

Wat hier geboden wordt is principieel betrouwbaar.
Helaas moeten we één uitzondering maken.

Dit betreft het artikel „Heelal“, waarin beweringen
voorkomen, welke niet met onze beginselen overeen-
komen. Vooral die teekening van het Bijbelsch Wereld-
beeld hoort daar niet thuis.

„De Beteekenis der Wetsidee voor Rechts-
wetenschap en Rechtsphilosophie“ door Dr H.
Dooyeweerd.

„Logos en Ratio“. Beider verhouding in de
geschiedenis der Westersche Kentheorie door
Dr D. H. Th. Vollenhoven.

Kampen. — J. H. Kok.

De inaugurele oraties door de hoogleraren Dooye-
weerd en Vollenhoven liggen thans in druk voor ons.
De aantekeningen bewijzen wel, hoeveel literatuur
ervoor is doorgewerkt.

Wij moeten ons in dit blad, dat populair bedoeld te
zijn, tot een aankondiging van deze redevoeringen be-
palen.

Deze vruchten uit den filosofischen tuin hangen te
hoog, dan dat zij door niet-akademisch gevormden en
niet-filosofisch aangelegden, zouden kunnen worden
gegrepen.

Het verdient alleszins toejuiching, dat in beide oraties
een poging wordt gewaagd om te komen tot een eigen
Calvinistische filosofie.

Beide kiezen het point de départ in de wettsfeer/
Of men er van deze zijde komt, zal uit de verdere
ontwikkeling moeten blijken.

Men geve dezen geleerden a fair play.

In elk geval kunnen de filosofische problemen in
de Calvinistische wetenschap van meer dan één zijde
worden benaderd.

Er is op dit punt onder ons ruimte genoeg.

„De Wegwijzer“. Jaarboekje ten dienste der
Christelijke Actie in Nederland. 1927. Tweede
jaargang.

Rotterdam. — N.V. Dagbl. „De Rotter-
dammer“.

Dat het niet bij den eersten jaargang is gebleven
toont, dat deze Wegwijzer zijn weg heeft gevonden.

Men vindt er veel wetenswaardigs in, dat in den
vorigen jaargang niet voorkwam.

Men krijgt zoo een inzicht in den omvang van onze
Christelijke Actie.

Toch zou dunkt ons de Wegwijzer aan waarde win-
nen, wanneer hij geheel tegen het einde van het jaar
en niet zoo vroeg als thans werd uitgegeven.

Zoo vindt men h.v. hierin niet het gewijzigde pos-
tarief, dat reeds met 1 October 1926 werd ingevoerd.
Een briefkaart voor het binnenland kost volgens deze
opgave nog altijd 7½ cent, enz.

Ook heeft men naar den leerstoel van prof. Vollen-
hoven blijkbaar gegist. Hij staat hier als theologisch
hoogleraar opgegeven met de Vakken: Ethiek en Eleon-
tiek!

Prof. Geesink is volgens den Wegwijzer als Theolo-
gisch professor wel rustend, maar in de Litterarische
Faculteit doceert hij nog altijd Geschiedenis der Wijs-
begeerte, Logika en Psychologie! Onder de Curatoren
der Vrije Universiteit zoekt men den naam van Dr T.
Forwerda te vergeefs.

Ik vrees, dat dit niet de eenige fouten zijn.

Men kan er ook te vlug bij zijn!

Scheurkalenders.

De scheurkalenders, welke wij ontvingen, hebben alle
een schild in steunende kleuren.

Geen ervan munt echter uit door bijzondere artistie-
ieke waarde.

„Filippus“ brengt in beeld Elia, die aan de weduwe
te Zarfath de toezegging doet, dat het meet van de kruik
niet zal vorteren en de olie der flesch niet zal ont-
breken. „Gezelle Meerburg“ (uitgave van D. H.
Littöij Azn te Terneuzen) geeft het tafereel van Naomi
en Ruth op weg naar Bethlehem. „Uit de Fontein en
des Heils“ (uitgave van W. Kirchner onder redactie
van Dr W. H. Oosten) toont Mozes op Nebo. „Maran-
atha“ (uitgave van J. H. Kok, Kampen, onder redactie
van Dr J. J. Kuap Czn) veranschouwt de ontmoet-
ing van Eliezer en Rebekka bij de bron.

De premie voor Filippus schreef Dr K. Fernhout onder
den titel „Geplukte Aren van het veld der Schrift“,
Zij bundelt 47 meditatie van hoog karaat. „Gezelle
Meerburg“ herdrukt een waardevol boekje van wijlen
Dr A. Littöij over „Beijdenis-Avondmaal Tucht“, dat
door Dr P. van Dijk up to date is gemaakt. „Uit de
Fontein des Heils“ gaat vergezeld van een bewerking
van een bijbelschen roman van Johannes Wehrmann,
welke fantaseert over Eliezer, Onesimus en Paulus en
„Meer dan Overwinnaars“ is geheeten. „Maranatha“